

Starší Robert D. Hales
Kvorum Dvanácti apoštolů

Naše povinnost vůči Bohu – poslání rodičů a vedoucích ve vztahu k dorůstajícímu pokolení

Naši naléhavou povinností je pomáhat mladým porozumět a věřit evangeliu hluboce osobním způsobem.

Dnes odpoledne bych rád pozvubil rodiče a všechny ty, kteří jsou povoláni vést mladé na tomto světě a sloužit jim. Pán zjevil Josephu Smithovi, že máme „naléhavou [povinnost], kterou dlužíme veškerému dorůstajícímu pokolení“ (NaS 123:11.)

V průběhu života jsem jako otec a dědeček přemítal nad otázkou – co je mou *povinností vůči Bohu* ve vztahu k mládeži? Dovolte mi podělit se o něco z toho, čemu jsem se díky osobnímu přemýšlení a svědectví naučil.

Pro každého z nás, rodičů a vedoucích, začíná plnění povinnosti vůči Bohu tím, že vedeme druhé příkladem – tím, že v rodině důsledně a vytrvale žijeme podle zásad evangelia. To vyžaduje každodenní odhodlanost a péli.

Pro mládež neexistuje žádná náhražka toho, že vidí, že žijeme podle

evangelia v každodenním životě. Mladí válečníci nemuseli přemýšlet o tom, čemu jejich rodiče věřili. Právili: „Nepochybujeme o tom, že naše matky to věděly.“ (Viz Alma 56:47–48.) Vědí i naše děti, co víme my?

Jednou mě vnuk požádal, abych s ním šel do kina na nějaký populární, ale nevhodný film. Řekl jsem mu, že nejsem dost starý na to, abych ten film viděl. Byl trochu zmatený, dokud mu babička nevysvětlila, že systém hodnocení filmů podle věku se dědečka netýká. Obrátil se na mě a řekl: „Už to chápu, dědo. Ty nebudeš nikdy dost starý na to, abys ten film viděl, že ano?“ A měl pravdu!

Kromě toho, že mladým ukazujeme cestu svým příkladem, vedeme je i tím, že rozumíme jejich srdci a že kráčíme po jejich boku po stezce evangelia. Abychom skutečně porozuměli jejich

srdci, musíme dělat něco více než jen být s nimi ve stejné místnosti nebo se společně účastnit rodinných a církevních činností. Musíme plánovat a využívat příležitosti k výuce, které v jejich mysli a srdci zanechávají hluboký a trvalý dojem.

Vedoucí Církve například pravidelně plánují kněžské akce a skautské schůzky a tábory – naplňují ale tyto akce a činnost vždy ten nejdůležitější účel? Zjistil jsem, že to, co má pro chlapce na kněžské nebo skautské akci největší význam, není jen získání skautského odznaku, ale možnost sednout si a popovídat si s vedoucím, který se zajímá o něho osobně a o jeho život.

Podobně i vy, matky a otcové – když děti vezete do školy či na různé akce nebo tam s nimi jdete pěšky, využíváte tento čas k tomu, abyste si povídali o jejich nadějích, snech, obavách a radostech? Věnujete čas tomu, abyste je požádali, aby si z uší vyndali sluchátka od mp3 přehrávačů a všech ostatních zařízení, aby vás mohli slyšet a pocítit vaši lásku? Čím déle žijí, tím více si uvědomuji, že ony výukové momenty v mém mládí, a zvláště to, čemu mě učili rodiče, utvářely můj život, a díky nim jsem takový, jaký jsem.

Je zcela nemožné přecenit vliv rodičů, kteří rozumějí srdci svých dětí. Výzkum ukazuje, že během nejdůležitějších zlomových životních období – včetně období, kdy je pro mladé nejpravděpodobnější, že se od Církve odloučí – nemá největší vliv pohovor s biskupem nebo nějakým jiným vedoucím, ale pravidelný, láskyplný, přátelský a starostlivý vztah s rodiči.

Když o tom mluvíme – je naše rodina úplná, když si sedáme k večeři? Pamatuji si, jak jsem jako mladý muž poprosil o to, abych mohl jít během

večeře hrát baseball. „Dej mi prosím jídlo do trouby,“ řekl jsem mamince. Ona ale odpověděla: „Roberte, opravdu bych chtěla, aby sis udělal přestávku, šel domů a byl s rodinou u večeře, a pak můžeš jít ven a hrát baseball až do setmění.“ Učila nás všechny, že pokud jde o společné jídlo v rodině, není to jídlo, co vyživuje duši, ale rodinné společenství. Maminka nás učila, že tou největší láskou, kterou druhým dáváme, je láska v rodině.

Abychom se při svém jednání s mladými skutečně dotkli jejich srdce, musíme jim věnovat takovou pozornost, jakou bychom věnovali důvěryhodnému dospělému kolegovi nebo blízkému příteli. Nejdůležitější je pokládat jim otázky, nechat je mluvit a pak být ochotný naslouchat – ano, naslouchat a naslouchat ještě víc – dokonce slyšet duchovníma ušima! Před několika lety jsem si četl noviny, když vtom se ke mně přitulil jeden můj malý vnuk. Četl jsem si dál a s potěšením jsem naslouchal jeho sladkému hlásku,

jak štěbetá v pozadí. Představte si mé překvapení, když se za nějakou chvíli vtěsnil mezi mě a noviny. Vzal mi obličej do rukou, přitiskl nos na ten můj a zeptal se: „Dědo! Jsi tam?“

Maminko, tatínku, jste tam? Dědečku, babičko, jste tam? Být *tam* znamená rozumět srdci našich mladých a navázat s nimi vztah. A navázat s nimi vztah neznámá jen s nimi mluvit, ale také s nimi něco dělat.

Nedávno jsem slyšel jednu matku vyprávět o tom, jak pomáhala svým prvním třem dcerám plnit požadavky programu Osobní pokrok tím, že dělala to, co se od ní očekávalo – informovala se o tom, co dělají, a splněné projekty podepisovala. Pak s dojetím, a po tváři jí přitom tekly slzy, vysvětlovala: „Nedávno jsem na tom pracovala se čtvrtou dcerou tím, že jsem dělala její projekty s ní. To zcela zásadně ovlivnilo náš život i náš vzájemný vztah. Pocítila jsem ale velký smutek, když jsem si uvědomila, o co jsem přišla, když jsem takto nespolečně pracovala i

s dalšími třemi dcerami.“ Ze všech smutných slov, jež člověk může napsat či vyslovit, nejsmutněji vskutku zní: „Mohlo to tak být.“¹

Dospělí členové Církve mají porozumět tomu, že požadavky v programech Osobní pokrok a Povinnost vůči Bohu nejsou jen dlouhé seznamy úkolů, které se mají odškrtnout. Jsou to osobní cíle, které si jednotliví mladí muži a mladé ženy stanovují, aby jim pomohly stát se způsobilými přijmout chrámové obřady, sloužit na misi, uzavřít věčný sňatek a získat oslavení. *Je třeba si ale uvědomit toto – pokud by se mladí muži a mladé ženy snažili dosáhnout těchto cílů sami, byla by to velká ztráta a tragédie!*

Otcové, matky a vedoucí mládeže – prosíme vás, abyste se programu Osobní pokrok a Povinnost vůči Bohu účastnili se svými dětmi a s mládeží. Porostou nejen oni, ale i vy. A co je stejně důležité, porostete společně ve svazku víry a přátelství, což vám umožní posilovat se navzájem a zůstat navždy na cestě evangelia – být vskutku věčnou rodinou.

Stejně tak důležitou součástí naplňování naší rodičovské povinnosti vůči Bohu je učit své děti evangelium a připravovat je na to, aby se plně zapojili do Spasitelovy znovuzřízené Církve. Vzpomeňte si na ponaučení, které získáváme ze záznamu o lidu krále Beniamina. Díky tomu, čemu je král učil, prožilo mnoho dospělých mocnou změnu srdce. (Viz Mosiáš 5:2.) Poté se zde ale píše, že „mezi dorůstajícím pokolením bylo mnoho těch, kteří nerozuměli slovům krále Beniamina, jsouce v době, kdy promlouval k svému lidu, malými dětmi; a nevěřili. ... A srdce jejich bylo zatvrzelé.“ (Mosiáš 26:1, 3.)

Naši naléhavou povinností je

pomáhat mladým porozumět a věřit evangelium hluboce osobním způsobem. Můžeme je učit kráčet ve světle, ale toto světlo si nelze vypůjčit. Musejí ho získat sami pro sebe. Musejí získat vlastní světlo svědectví přímo od zdroje duchovního světla – od samotného Boha – skrze modlitbu, studium a přemítání. Musejí porozumět tomu, kým jsou a kým si Nebeský Otec přeje, aby se stali. Jak jim v tom můžeme pomáhat?

Když máme se svými dětmi rodinný domácí večer, rodinnou radu nebo smysluplný rozhovor o evangelium, máme možnost se jim podívat do očí a říci jim, že je máme rádi a že je má rád i Nebeský Otec. V těchto posvátných chvílích jim také můžeme pomoci, aby v hloubi srdce porozuměli tomu, kým jsou a jaké štěstí mají, že přišly na tuto zem a do naší rodiny a že se podílejí na smlouvách, které jsme uzavřeli v chrámu, abychom se stali věčnou rodinou. V každém vzájemném kontaktu s nimi jim názorně ukazujeme zásady a požehnání evangelia.

V těchto nebezpečných časech nestačí, aby naši mladí jen *věděli*. Musejí také *konat*. Když se naši mladí nadšeně zapojují do obřadů, kvor a pomocných organizací, inspirovaných programů a posilujících činností, pomáhá jim to brát na sebe celé odění Boží. Pomůžeme jim obléknou si toto odění, aby dokázali odolat ohnivým šípům protivníka? Aby se skutečně rozhodli pro cestu Páně, musejí Jeho cestu znát. A mají-li skutečně znát Jeho cestu, musíme je učit a vést k tomu, aby jednali, aby se zapojovali, aby konali.

Nejdůležitější misionářskou prací, kterou kdy budeme dělat, bude práce v našem domově. Součástí misijního pole je náš domov, naše kvorum a naše třída. Naše děti a vnoučata jsou našimi nejdůležitějšími zájemci.

Nejdůležitější prací na rodinné historii, kterou budeme dělat, bude práce v našem domově. Právě duchovní příprava našich dětí v tomto dorůstajícím pokolení zajistí, skrze

jejich poslušnost, věčné zachování a pokračování naší rodiny pro pokolení budoucí.

Nejdůležitější záchranná práce, nejdůležitější aktivizace bude probíhat v našem domově. Pokud někdo ve vaší rodině bloudí po podivných cestách, jste zachráncem zapojeným do toho nejdůležitějšího záchranného úsilí, které kdy v Církvi probíhalo. Svědčím z osobní zkušenosti o tom, že existuje jen jediná porážka – když to vzdáte. Nikdy není příliš brzy nebo příliš pozdě na to, abyste začali. Nedělejte si starosti s tím, co se stalo v minulosti. Zvedněte telefon. Napište krátký dopis. Navštivte ho. Pozvěte ho, aby přišlo domů. Nebojte se, ani nebuďte na rozpacích. Vaše dítě je dítětem Nebeského Otce. Jste zapojeni do Jeho díla. Bůh slíbil, že shromáždí své děti, a je na vaší straně.

Tou nejsilnější vírou, kterou budeme mít, bude víra v našem domově, když zůstaneme silní ve zkouškách a souženích spojených s rodičovstvím.

President Monson nedávno řekl jedné malé skupince matek: „Někdy až příliš rychle posuzujeme dopad našich zdarů i nezdarů.“ Dovolte mi dodat toto – nepohlízejte na dnešní zkoušky jako na zkoušky věčné. Nebeský Otec koná své dílo z dlouhodobého hlediska.

„Je mnohé, co leží v budoucnu,“ řekl Prorok Joseph Smith. „Tudíž ... vesele číňme všechny věci, jež leží v naší moci; a potom, kéž můžeme v klidu státi, s naprostou jistotou, abychom viděli spasení Boží, a jak rámě jeho bude zjeveno.“ (NaS 123:15, 17.)

Doufám, že v tuto velikonoční neděli budeme mít příležitost vydávat svědectví o tom, že víme, že Bůh žije a že Ježíš je Kristus. Doufám, že budeme vydávat své svědectví, aby naše děti věděly, kde je naše srdce, a že je máme rádi. *Největší láska a nejdůležitější výuka má být v našem domově.*

Prosím o to, aby Pánova pozeňání spočívala na rodičích a na mladých lidech, kteří vyrůstají v rodinách naplněných vírou, aby porozuměli tomu, jakou radostí je žít v domově a v rodině, kde je druzí dokáží milovat, řídit a vést. Modlím se o to, abychom měli věčné rodiny a abychom mohli být na věky spolu v přítomnosti Boha Otce a Jeho Syna Ježíše Krista.

Vydávám zvláštní svědectví, že Ježíš Kristus žije. Je pastýřem ztracené ovečky, zachráncem opuštěné duše, léčitelem zraněného srdce, nadějí veškerého lidstva. Kéž spolu s Ním jako svým Mistrem plníme svou povinnost vůči Bohu s vírou v Něho a v Jeho věčnou lásku, kterou chová ke každému z nás, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Viz „Maud Muller“, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876), 206.

Starší Bradley D. Foster

Sedmdesátník

Řekla mi to maminka

Důvodem, proč je odezva na lásku matky u všech stejná, může být to, že představuje lásku našeho Spasitele.

Pán dal rodičům prvořadou zodpovědnost, aby duchovně vyživovali své děti. Někdy tato zodpovědnost spočívá na jediném rodiči. Má matka byla relativně mladá, když můj otec zemřel, a ona zůstala sama se čtyřmi dětmi. Čelila však svým protivenstvím s vírou a odvahou a slibovala nám, že když zůstaneme na cestě pravdy, tak to na konci bude lepší než na začátku. Tak jako děti statečných matek z Knihy Mormonovy, ani my „[jsme nepochybovali] o tom, že naše [matka] to [věděla]“ (Alma 56:48). Bratři a sestry, důležitosti vlivu matek důvěrně rozumím.

Můj dobrý přítel, Don Pearson, se podělil o zkušenost, která tento vliv osvětluje. Jednou večer ho jeho čtyřletý syn požádal, aby mu přečetl pohádku. Eric si vybral svou oblíbenou knihu: *Létající balón Paddyho Porka*, příběh o rodině, která žila na mořských ostrovech a cestovala po nich horkovzdušným balónem. Byla to obrázková kniha beze slov, a tak si bratr Pearson slova příběhu vymýšlel.

„Paddy je v horkovzdušném balónu. Teď přistává na ostrově. Vyhazuje z balónu šňůru.“

Eric ho přerušil. „Tati, to není šňůra. To je *provaz*.“

Bratr Pearson pohlédl na Erica, pak zpět na obrázkovou knihu a pak pokračoval: „Paddy vysedá z balónu a leze po stromě dolů. Á já! Na větví se mu zahákl kabát!“

Eric ho znovu přerušil. „Tati, to není kabát. To je *bunda*.“

Teď už byl bratr Pearson poněkud zmatený. Řekl: „Ericu, v této knížce jsou jen obrázky a žádná slova. Proč trváš na tom, že je to bunda?“

Eric odpověděl: „Protože mi to řekla maminka.“

Tatínek knihu zavřel a zeptal se: „Ericu, kdo myslíš, že má v tomto domě poslední slovo a je hlavní autoritou?“

Tentokrát si Eric svou odpověď pečlivě rozmyslel: „Tý, tati.“

Bratr Pearson se na syna zářivě usmál. Vynikající odpověď! „A jakpak to víš?“

Eric hbitě odvětil: „Řekla mi to maminka.“

Jak řekl president James E. Faust: „Na celém světě není větší dobro než mateřství. Vliv matky na život dětí je nezměrný.“ („Fathers, Mothers, Marriage“, *Liabona*, Aug. 2004, 3.)

Zdá se, že podle božského záměru je vyživování součástí duchovního dědictví daného ženám. Pozoroval jsem to u svých dcer, a nyní to vidím i u